

Biroul permanent al Senatului

Bp. 276 / 28 august 2025

PRIM MINISTRU

Biroul permanent al Senatului

303 / 2.09.2025

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea art.509 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată*, inițiată de domnul senator POT Gheorghe Vela împreună cu un grup de parlamentari POT (Bp.276/2025).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare completarea art. 509 din *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare* (în continuare, *NCPC*), prin introducerea a trei noi cazuri de revizuire, exercitată împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în recurs, care nu evocă fondul, în următoarele situații:

- atunci când cererea de recurs a fost respinsă ca inadmisibilă prin aplicarea greșită a dispozițiilor art. 489 alin. (2) *NCPC*, referitoare la motivele de casare cu care a fost motivată de recurent;
- atunci când cererea de recurs a fost respinsă ca tardiv introdusă, în situația în care instanța a recalificat cererea de apel ca fiind cerere de

recurs și a respins solicitarea apelantului de a declara sau motiva recursul, potrivit dispozițiilor art. 457 alin. (4) *NCPC*;

- atunci când cererea de recurs a fost respinsă ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală, prin aplicarea greșită a dispozițiilor art. 149 alin. (4) și ale art. 87 alin. (4) *NCPC*.

Totodată, se propune ca intrarea în vigoare a noilor dispoziții să se realizeze în 30 de zile de la data publicării preconizatului act normativ în Monitorul Oficial al României, dar și ca prevederile sale să se aplice și hotărârilor pronunțate în recurs anterior intrării în vigoare a noii legi, în măsura în care termenul general de exercitare a revizuirii nu s-a împlinit.

II. Observații

1. Cu titlu de observație preliminară, dorim să subliniem neconcordanța vădită dintre intenția de reglementare expusă în cuprinsul *Expunerii de motive*, unde se arată că intervenția legislativă este limitată la motivele de revizuire deja reglementate, și conținutul inițiativei legislative, unde se propune instituirea a trei noi motive de revizuire. Mai mult, intervenția legislativă este motivată de necesitatea acordării posibilității revizuirii unor hotărâri judecătorești care nu evocă fondul, cu ignorarea, de neînțeles, a dispozițiilor art. 509 alin. (2) *NCPC*, care permit revizuirea hotărârilor judecătorești care nu evocă fondul pentru majoritatea motivelor de revizuire reglementate de alin. (1) al art. 509 *NCPC*.

Tot astfel, față de susținerea că pentru motive precum existența unor hotărâri contradictorii sau descoperirea unor înscrisuri noi, arătăm că aceste motive de revizuire sunt reglementate și actualmente, la art. 509 alin. (1) pct. 8 și, respectiv, pct. 5 *NCPC*, iar citarea nelegală a părții constituie motiv de exercitare a contestației în anulare.

Sub această rezervă, dar tot cu titlu de observație principală, arătăm că analizarea celor trei motive de revizuire propuse trebuie să pornească de la faptul că revizuirea este acea cale extraordinară de atac de retractare prin intermediul căreia se poate obține desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și reînnoirea judecății în cazurile expres și limitativ determinate de lege. În principiu, revizuirea oferă posibilitatea retractării unei hotărâri judecătorești definitive care se dovedește a fi greșită în raport cu unele împrejurări de fapt survenite după pronunțarea acesteia.

Retractarea unei hotărâri judecătorești definitive produce efecte grave pentru părți și pentru stabilitatea raporturilor juridice civile. De

aceea, legea admite revizuirea numai în cazurile strict determinate de lege, iar calea de atac a revizuirii are ca obiect numai hotărâri definitive.

Cu privire la obiectul revizuirii, precizăm că acesta este determinat chiar prin dispozițiile primului alineat al art. 509 din *Codul de procedură civilă*. Din dispozițiile legale menționate rezultă că legea are în vedere exercitarea revizuirii numai pentru motive expresse și limitativ prevăzute de lege din considerentele expuse pe scurt mai sus, lăsând însă părților posibilități multiple de a ataca o hotărâre în scopul îndreptării erorilor săvârșite cu prilejul judecării cauzei.

Tot cu privire la obiectul revizuirii, precizăm că acesta este determinat chiar prin dispozițiile primului alineat al art. 509 *NCPC*, din dispozițiile legale menționate rezultând că legea are în vedere două importante categorii de hotărâri judecătorești, și anume hotărârile rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, precum și cele date de o instanță de recurs, dar numai când evocă fondul, pentru celelalte hotărâri definitive existând calea de atac a contestației în anulare.

De asemenea, în doctrină s-a arătat¹ că revizuirea se justifică prin aceea că, de regulă, involuntar, instanța a săvârșit o eroare în legătură cu starea de fapt stabilită în hotărârea atacată, fie în raport cu materialul existent la data pronunțării hotărârii, fie în raport cu noile împrejurări apărute ulterior pronunțării hotărârii. Astfel, din analiza motivelor de revizuire existente de lege lata în *NCPC* rezultă că exercitarea acesteia presupune identificarea de către revizuent a unor împrejurări legate de starea de fapt ori a unor greșeli de ordin procedural, care reclamă o nouă judecată.

Mai mult, arătăm că stabilirea unor motive expresse și limitativ prevăzute de lege în care o cale de atac extraordinară se poate exercita, precum și limitarea admisibilității ei numai la anumite hotărâri judecătorești sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din *Constituție*, referitoare la stabilirea prin lege a competenței instanțelor judecătorești, și cu cele ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac².

Din aceste norme constituționale reiese că legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot

¹ A se vedea I. Deleanu, *Noul Cod de procedură civilă. Vol. I (1-621). Comentarii pe articole*, editura Universul Juridic, București, 2013, p. 674.

² A se vedea, în acest sens, și Decizia Curții Constituționale nr. 266 din 6 martie 2008, publicată în *Monitorul Oficial al României, Partea I*, nr. 379 din 19 mai 2008, prin care s-a reținut că prevederile art. 322 pct. 5 din *Codul de procedură civilă* din 1865 reprezintă reguli de procedură ce reglementează revizuirea ca o cale extraordinară de atac pentru reformarea hotărârilor judecătorești. Prevederile legale criticate sunt norme de procedură, iar, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din *Constituție*, procedura de judecată și exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești sunt stabilite numai prin lege.

exercita căile de atac, cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin *Legea Fundamentală* și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

Așa fiind, întrucât revizuirea este o cale extraordinară de atac promovată pentru a îndrepta erorile de fapt, în scopul restabilirii adevărului în cauză, reglementarea în materie este în deplină concordanță cu prevederile art. 124 din *Constituție* privind înfăptuirea justiției.

Interesul legat de stabilitatea hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice care au fost supuse controlului instanțelor prin hotărârile respective a impus ca legea să stabilească riguros și limitativ cazurile și motivele pentru care se poate exercita această cale de atac, precum și modul în care acestea pot fi probate. Din această perspectivă, prevederile legale criticate nu aduc atingere egalității în drepturi, accesului liber la justiție sau dreptului la un proces echitabil³.

De asemenea, arătăm din nou că instanța de contencios constituțional a stabilit, în repetate rânduri, că accesul liber la justiție nu presupune să fie asigurat accesul la toate structurile judecătorești - judecătorii, tribunale, curți de apel, Înalta Curte de Casație și Justiție - și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și procedura de judecată sunt stabilite de legiuitor, iar acesta, asigurând posibilitatea de a ajunge în fața instanțelor judecătorești în condiții de egalitate, poate stabili reguli deosebite, inclusiv în reglementarea căilor de atac (*Decizia nr. 165 din 25 februarie 2010*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010).

Prin urmare, *principiul constituțional al liberului acces la justiție* nu trebuie interpretat în sensul că ar garanta tuturor părților din proces accesul la toate căile de atac, ci are doar semnificația unei reglementări precise a modalităților concrete în care căile de atac vor fi exercitate. Ca atare, legiuitorul este liber să amenajeze regimul juridic al căilor de atac, ordinare și extraordinare, luând în considerare circumstanțe obiective imperativul asigurării stabilității hotărârilor judecătorești definitive, precum și a raporturilor juridice care au fost supuse controlului instanțelor prin hotărârile respective -, fără temerea de a încălca vreo regulă constituțională.

În concluzie, situațiile ce constituie cazuri de revizuire trebuie reglementate cu suficientă claritate și previzibilitate, dar și cu maximă

³ A se vedea, în acest sens, *Decizia Curții Constituționale nr. 876 din 6 iulie 2010*, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 322 pct. 5 din Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 28 iulie 2010

prudență, pentru a nu permite retractarea hotărârilor judecătorești decât în situații limitativ prevăzute de lege; în caz contrar s-ar aduce atingere atât *principiului autorității de lucru judecat*, cât și *principiului general al securității juridice*, principii fundamentale într-un stat de drept [art. 1 alin. (3) și (5) din *Constituția României, republicată*].

Cât privește soluțiile cuprinse în inițiativa legislativă, arătăm că, din perspectiva cerințelor de calitate, precizie, previzibilitate și predictibilitate a legii, după cum este știut, nerespectarea acestor imperative a fost sancționată de Curtea Constituțională⁴.

Sub aspectul imperativului ca norma legală să prezinte un anumit grad de claritate și previzibilitate, Curtea Constituțională a reținut în mod constant în jurisprudența sa că: <<*Principiul accesului liber la justiție consacrat prin textul citat din Legea fundamentală implică, între altele, adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, în care să se prescrie cu precizie condițiile și termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale, inclusiv cele referitoare la căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de judecată*

În acest sens s-a pronunțat în mod constant și CEDO, care, de exemplu, în Cazul Rotaru împotriva României, a statuat că „o normă este <<previzibilă>> numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate să își corecteze conduita”, iar în Cazul Sunday Times contra Regatului Unit, 1979, a decis că „[...] cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă”.[...]

*În aceste condiții judecătorul este constrâns să stabilească el însuși, pe cale jurisprudențială în afara legii, adică substituindu-se legiuitorului, regulile necesare pentru a se pronunța asupra recursului cu judecarea căruia a fost investit, încălcând astfel dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție privind separația puterilor.>>*⁵.

⁴ A se vedea Decizia nr. 903/2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2002 privind regimul de deținere al câinilor periculoși sau agresivi (publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010), prin care Curtea Constituțională a reținut că: „textul de lege criticat este deficitar din perspectiva lipsei de corelare cu prevederile din Codul penal la care art. 11 din ordonanța de urgență face trimitere, ceea ce este de natură să genereze confuzii și incertitudine cu privire la consecințele inacțiunii descrise în norma de incriminare, dar și dificultăți în ceea ce privește interpretarea și aplicarea textelor de lege criticate.”.

⁵ A se vedea Decizia Curii Constituționale nr. 189/2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, 307 din 5 aprilie 2006).

Curtea Constituțională a mai reținut, în jurisprudența sa, că: „de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.”^{6,7}

În context, amintim că CEDO a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele

⁶ A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 227/2002, precum și, în special, ale art. 1 pct. 5 [referitor la art. 4 alin. (1)], pct. 6 [referitor la art. 5 alin. (1) și (2)], pct. 8, pct. 9 [referitor la art. 8 alin. (3) lit. a) - d)], pct. 14 [referitor la art. 131 și 13'], pct. 15 [referitor la art. 14 alin. (1) lit. b)] din lege (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012); în decizia amintită, s-a mai reținut că poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010 și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Cantoni împotriva Franței, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Wingrove împotriva Regatului Unit, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei, paragraful 59); or, textul art. 1 pct. 8 din lege este neclar și imprecis, astfel încât Curtea a constatat că, în mod evident, legea criticată este lipsită de previzibilitate, ceea ce este contrar dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

⁷ Instanța română de contencios constituțional a mai statuat că <<Referitor la principiul stabilității/securității raporturilor juridice, prin Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008, Curtea a reținut că, deși nu este în mod expres consacrat de Constituția României, acest principiu se deduce atât din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de CEDO în jurisprudența sa. Referitor la același principiu, instanța de la Strasbourg a reținut că "unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice. (Hotărârea din 6 iunie 2005 pronunțată în Cauza Androne împotriva României; Hotărârea din 7 octombrie 2009 pronunțată în Cauza Stanca Popescu împotriva României).

Totodată, CEDO a statuat că, "odată ce Statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții (...)" (Hotărârea din 1 decembrie 2005 pronunțată în Cauza Păduraru împotriva României, Hotărârea din 6 decembrie 2007 pronunțată în Cauza Beian împotriva României).

În ceea ce privește aspectele referitoare la criteriile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească, Curtea constată că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile mai sus arătate. [...].

În continuare, Curtea constată că, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce", iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, "actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie".

Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea constată că prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară.>> a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 26/2012 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (2), art. 49 alin. (2), art. 54 și art. 56 din Legea privind amplasarea și autorizarea mijloacelor de publicitate (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012).

sale. Or, pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze, cu suficientă claritate, întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului⁸.

Astfel, se poate observa, pe de o parte, că prin soluțiile legislative propuse, în total dezacord cu motivarea cuprinsă în *Expunerea de motive*, se instituie, practic, posibilitatea exercitării revizuirii pentru toate hotărârile pronunțate în recurs prin care această cale de atac a fost respinsă ca inadmisibilă - astfel cum rezultă din motivul ce se propune a fi reglementat ca art. 509 alin. (3) lit. a), iar, pe de altă parte, că formulările utilizate pentru reglementarea ipotezelor de la art. 509 alin. (3) lit. b) și c) nu respectă exigențele de claritate, precizie și previzibilitate, fiind susceptibile să creeze confuzii și practică neunitară în procesul de aplicare a acestora; mai mult, apreciem că modalitatea de redactare a normelor propuse - lipsită de claritate și de rigoare - este de natură a crea dificultăți în ceea ce privește integrarea acesteia în ansamblul legislației în vigoare, prin raportare la specificul căii de atac extraordinare a revizuirii, astfel cum aceste este configurat actualmente de *NCPC*.

Totodată, se impune să precizăm și că inițiatorii propunerii legislative nu au stabilit și termenul în care poate fi exercitată calea de atac a revizuirii pentru noile motive propuse, dar nici momentul de la care începe să curgă acest termen, aceasta fiind o lacună legislativă majoră a reglementării propuse.

În raport cu exigențele mai sus amintite rezultate din jurisprudența CEDO și a Curții Constituționale, opinăm că soluțiile propuse prin inițiativa legislativă sunt de natură să aducă atingere prevederilor art. 1 alin. (5) din *Constituția României, republicată*, în componenta referitoare la calitatea, precizia, previzibilitatea și predictibilitatea legii.

Cât privește dispozițiile art. III din inițiativa legislativă, care propun aplicarea noii reglementări și hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în recurs anterior intrării în vigoare a acesteia, în măsura în care termenul general de exercitare a revizuirii nu s-a împlinit, arătăm că acestea instituie o derogare majoră de la regulile referitoare la aplicarea în timp a legii de procedură civilă, cuprinse în *NCPC*.

⁸ A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 348/2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 650 alin. (1) și art. 713 alin. (1) din Codul de procedură civilă (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 16 iulie 2014), inclusiv jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului acolo citată.

În acest sens, arătăm că, la adoptarea prevederilor referitoare la aplicarea în timp a *NCPC*, legiuitorul a avut în vedere exigențele *principiului preeminenței dreptului și principiul securității juridice*, pe de o parte, iar, pe de altă parte, ale *principiului respectării drepturilor și situațiilor legalmente dobândite și ale principiului respectării credinței și așteptărilor legitime*. Totodată, soluția propusă de art. 24 *NCPC* dă preeminență *principiului egalității în fața legii*⁹ și eficiență *principiului previzibilității procesului*¹⁰.

Astfel, potrivit prevederilor art. 24 *NCPC*, legea nouă se aplică „numai proceselor și executărilor silitе începute după intrarea acesteia în vigoare”, iar, potrivit prevederilor art. 25 alin. (1) *NCPC* „procesele în curs de judecată, precum și executările silitе începute sub legea veche rămân supuse acestei legi”, potrivit *principiului supraviețuirii legii vechi*.

Astfel, faptul că legea fixează legea aplicabilă în funcție de un moment cert, respectiv data începerii procesului, are drept efect asigurarea previzibilității normelor de procedură pentru toți participanții la proces, putând fi previzualizate, pe această cale, coordonatele esențiale în care urmează a se desfășura fiecare etapă procesuală, inclusiv exercitarea căilor de atac și executarea silită.

În considerarea acestor argumente, apreciem că inserturile normative propuse prin inițiativa legislativă la art. 509 *NCPC* nu respectă exigențele constituționale mai sus amintite, fiind de natură să aducă atingere *principiului autorității lucrului judecat și principiului securității juridice*, dar și exigențelor constituționale referitoare la claritatea, precizia, previzibilitatea și predictibilitatea normei juridice.

2. Învederăm, și cu această ocazie, imperativul realizării unei intervenții sistematizate asupra reglementărilor fundamentale, cum este cazul și al *NCPC*, sens în care arătăm că la data formulării prezentului punct de vedere se află în dezbatere parlamentară și alte inițiative legislative parlamentare vizând modificarea și completarea acestui act normativ, care propun, întocmai ca inițiativa legislativă analizată prin prezentul punct de vedere, mai degrabă modificări și completări punctuale, fiind de dorit ca intervențiile legislative asupra acestei reglementări fundamentale să nu fie realizate prin demersuri succesive, de mică

⁹ V. M. Ciobanu, M. Nicolae, *Coordonatori, Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat, Vol. I-art. 1-526, Ed. Universul Juridic, București, 2013, p. 73;*

¹⁰ G. Boroi în *Colectiv, Conferințele noului Cod de procedură civilă, București, iunie- septembrie 2012, p. 36; <http://www.inm-lex.ro/NCPC/doc/Brosura%20NCPC.pdf>*

amploare și apropiate în timp, aceasta din perspectiva impactului lor - pe multiple planuri - asupra realizării actului de justiție.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Ilie-Gavril BOLOJA

PRIM-MINISTRU

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului